

ORD FÖR ORD ANALYS AV KAPITEL 100

Sura al-Adiyat - Vers 1

وَأَلْعَادِيَاتٍ ضَبْحًا

Arabiska Translitterering Svensk betydelse

وَأَلْعَادِيَاتٍ	wa-l-'adiyat	vid de rusande / snabba (hästarna)
ضَبْحًا	dabhan	med flåsande / frustande andetag

Teologisk innebörd:

Versen inleder med en **edformel**: "*Vid de rusande (hästarna) med frustande andetag...*" Det är en **dramatiskt laddad bild** av stridshästar som rusar fram i morgonens första ljus – en symbol för **kraft, målmedvetenhet och intensitet**.

Ordet **'adiyat** kommer från roten **'-d-w**, som betyder **att rusa, springa, angripa**, och **dabhan** beskriver **det frustande ljudet från hästens andning under ansträngning**.

Enligt klassisk tafsir:

- **al-Tabari:** detta syftar på **stridshästar** som används i morgonrader – en bild av **beslutsamhet och kraft**.
- **Ibn Kathir:** Gud svär vid dessa hästar för att **förstärka det som kommer – människans otacksamhet**.
- **al-Jalalayn:** det är hästar som ruser i strid – med frustande andetag.
- **al-Sa'di:** detta är en bild av **målmedvetenhet – som kontrast till människans glömska**.

Bernström tolkar det som en **existentiell bild av rörelse, intensitet och syfte**, medan Abdullah Yusuf Ali ser det som **en poetisk inledning som kontrasterar människans otacksamhet med djurens lojalitet och kraft**.

Teologiskt visar versen att **Gud använder naturens och historiens bilder för att väcka människan**, och att **det som följer är allvarligt – eftersom det inleds med en gudomlig ed**.

Sura al-Adiyat – Vers 2

فَأَلْمُورِيَّاتِ قَدْحًا

Arabiska Translitterering Svensk betydelse

فَأَلْمُورِيَّاتِ	fa-l-muriyat	och de som slår gnistor / frambringar gnistor
قَدْحًا	qadhan	genom slag / genom att slå (mot sten)

Teologisk innebörd:

Versen fortsätter den dramatiska edsserien: *”Och de som slår gnistor genom slag...”* Det är en bild av **hästarnas hovar som slår mot stenig mark i hög fart**, vilket skapar **gnistor – ett tecken på kraft, hastighet och intensitet**.

Ordet **muriyat** kommer från roten **w-r-y**, som betyder **att frambringa eld eller gnistor**, och **qadhan** betyder **att slå, gnida, slå eld – alltså en bild av friktion och energi**.

Enligt klassisk tafsir:

- **al-Tabari:** detta syftar på **stridshästar vars hovar slår gnistor när de ruser fram i gryningen**.
- **Ibn Kathir:** det är en **fortsättning på den militära scenen – hästar i full fart, redo för strid**.
- **al-Jalalayn:** hästarna slår gnistor när de springer över stenig mark.
- **al-Sa'di:** detta är **en bild av beslutsamhet och kraft – som kontrast till**

människans otacksamhet i vers 6 och framåt.

Bernström tolkar det som en **symbol för rörelse, kamp och energi** – en värld där varje handling lämnar spår, medan Abdullah Yusuf Ali ser det som en poetisk bild av beslutsamhet och lojalitet – i kontrast till människans svek.

Teologiskt visar versen att Gud svär vid dessa kraftfulla bilder för att väcka människan ur hennes glömska, och att även djurens lojalitet och målmedvetenhet kan överträffa människans tvehågsenhet.

Sura al-Adiyat – Vers 3

فَأَلْمُغِيرَاتِ صُبْحًا

Arabiska Translitterering Svensk betydelse

فَأَلْمُغِيرَاتِ fa-l-mughirat och de som anfaller / stormar
صُبْحًا subhan i gryningen / vid morgonljus

Teologisk innebörd:

Versen fortsätter den kraftfulla edsserien: *”Och de som anfaller i gryningen...”* Det är en bild av **stridshästar (eller ryttare) som genomför ett överraskningsanfall i gryningens första ljus** – en tidpunkt som i arabisk krigföring ofta användes för att slå till oväntat.

”al-mughirat” kommer från roten **gh-y-r**, som i denna form betyder att genomföra ett anfall eller räder, och **subhan** anger tidpunkten – gryningen – då anfallet sker.

Enligt klassisk tafsir:

- al-Tabari: detta är **hästarna (eller ryttarna) som genomför räder i gryningen** – en tidpunkt då fienden är som mest sårbar.
- Ibn Kathir: Gud svär vid dessa handlingar för att **visa beslutsamhet, mod och lojalitet** – i kontrast till människans otacksamhet.
- al-Jalalayn: de som anfaller i gryningen – en bild av kraft och precision.
- al-Sa’di: detta är en bild av **målmedvetenhet och offer** – hästarna riskerar allt i lydnad mot sin herre.

Bernström tolkar det som en **existentiell bild av handlingens kraft** – att agera med syfte och beslutsamhet, medan Abdullah Yusuf Ali ser det som

en poetisk hyllning till lojalitet och disciplin – som kontrasteras mot människans glömska i vers 6 och framåt.

Teologiskt visar versen att även djuren – i sin lydnad, styrka och målmedvetenhet – kan tjäna som moraliska speglar för människan, och att Gud svär vid dessa bilder för att väcka människan till ansvar och reflektion.

Sura al-Adiyat – Vers 4

فَأَثَرُنَ بِهَا نَقْعًا

Arabiska Translitterering Svensk betydelse

فَأَثَرُنَ	fa-atharna	då rörde de upp / väckte
بِهَا	bihi	med det / genom det (dvs: marken, anfallet)
نَقْعًا	naq'an	damm / stoft / moln av damm

Teologisk innebörd:

Versen fortsätter den dramatiska scenen: *”Då rörde de upp damm med det.”* Det är en bild av **hästarnas framfart i anfallet**, där deras hovar **slår upp damm från marken** – en visuell och ljudlig effekt som förstärker **kaoset, kraften och intensiteten** i deras rörelse.

Ordet *”naq’* betyder **damm eller stoft som virvlar upp från marken**, och *”fa-atharna bihi”* betyder att de **rörde upp det genom sin rörelse** – alltså **hästarnas hovar som slår mot marken i hög fart**.

Enligt klassisk tafsir:

- **al-Tabari:** detta är **hästarna som river upp damm när de stormar fram i strid**.
- **Ibn Kathir:** en bild av **hur hästarna i sin lydnad och kraft skapar rörelse och påverkan**.
- **al-Jalalayn:** de rör upp damm med sina hovar – en del av stridens visuella kaos.
- **al-Sa’di:** detta är **en bild av energi, rörelse och målmedvetenhet** – i **kontrast till människans glömska**.

Bernström tolkar det som en **symbol för handlingens konsekvens** – varje **steg lämnar spår**, medan Abdullah Yusuf Ali ser det som en **poetisk förstärkning av scenens realism och kraft**.

Teologiskt visar versen att även djurens rörelse i lydnad och syfte skapar påverkan – medan människan ofta rör sig utan mål eller ansvar, och att Gud svär vid dessa bilder för att väcka människan till medvetenhet.

Sura al-Adiyat – Vers 5

فَوَسَطْنَ بِهِ جَمْعًا

Arabiska Translitterering Svensk betydelse

فَوَسَطْنَ	fa-wasatna	då trängde de in i mitten / stormade in i centrum
بِهِ	bihi	med det / genom det (dvs: anfallet, rörelsen)
جَمْعًا	jam'an	en samling / en grupp / en här

Teologisk innebörd:

Versen avslutar den dramatiska edsserien: *"Då trängde de in i mitten av en samling."* Det är kulmen på den militära scenen: **hästarna (eller ryttarna) stormar rakt in i fiendens led, mitt i samlingen, vilket visar mod, beslutsamhet och total hängivenhet.**

"wasatna" betyder att nå mitten, att tränga in i centrum, och **"jam"** syftar på en samlad grupp – ofta en fiendestycka eller samling människor.

Enligt klassisk tafsir:

- **al-Tabari:** hästarna (eller ryttarna) stormar rakt in i fiendens mitt – utan rädsla eller tvekan.
- **Ibn Kathir:** detta är en bild av mod och lydnad – hästarna lyder sin herre även i dödens öga.
- **al-Jalalayn:** de tränger in i fiendens samling – en bild av stridens klimax.
- **al-Sa'di:** detta är en bild av total hängivenhet – i kontrast till människans glömska och otacksamhet i vers 6 och framåt.

Bernström tolkar det som en existentiell bild av att gå rakt in i det avgörande ögonblicket – utan att vika undan, medan Abdullah Yusuf Ali ser det som en poetisk hyllning till lojalitet, mod och lydnad – som kontrasteras mot människans svek.

Teologiskt visar versen att Gud svär vid dessa bilder av lydnad, mod och målmedvetenhet – för att ställa människans inre till svars, och att även djurens lojalitet kan överträffa människans glömska inför sin Skapare.

Sura al-Adiyat – Vers 6

إِنَّ الْإِنْسَانَ لِرَبِّهِ ۖ لَكَنُودٌ

Arabiska Translitterering Svensk betydelse

إِنَّ	inna	sannerligen / verkligen
الْإِنْسَانَ	al-insan	människan
لِرَبِّهِ ۖ	li-rabbihi	mot sin Herre / gentemot sin Herre
لَكَنُودٌ	la-kanud(un)	otacksam / förnekande / försumlig

Teologisk innebörd:

Versen markerar en **dramatisk vändpunkt** i suran: efter de kraftfulla ederna (vers 1–5) kommer nu **själva anklagelsen**: *Sannerligen, människan är otacksam mot sin Herre.*

Ordet **”kanud”** är ovanligt och kraftfullt. Det betyder enligt klassiska lexikon:

- den som förnekar eller ignorerar välsignelser,
- den som inte visar tacksamhet i handling eller hjärta,
- eller den som bara minns svårigheter, men glömmer det goda.

Det är alltså en djupform av otacksamhet – inte bara i ord, utan i livshållning.

Enligt klassisk tafsir:

- al-Tabari: *kanud* är den som räknar sina olyckor men glömmer sina välsignelser.
- Ibn Kathir: människan är otacksam, trots att Gud ständigt ger – detta är en allmän sanning om människans natur.
- al-Jalalayn: människan är försumlig och otacksam gentemot sin Herre.
- al-Sa’di: detta är en allmän beskrivning av människans själ – om den inte renas av tro och vägledning.

Bernström tolkar det som en **existentiell diagnos** – människan glömmer sitt beroende av Gud och lever som om hon vore självständig, medan Abdullah Yusuf Ali ser det som en **moralisk varning** – människan är benägen att glömma sin Skapare när hon är bekväm.

Teologiskt visar versen att **människans största brist** inte är okunskap, utan

otacksamhet – en glömska som leder till förnekelse, arrogans och förlust, och att denna otacksamhet står i skarp kontrast till hästarnas lojalitet i verserna innan.

Sura al-Adiyat – Vers 7

وَإِنَّهُ ۖ عَلَىٰ ذَٰلِكَ لَشَهِيدٌ

Arabiska Translitterering Svensk betydelse

وَإِنَّهُ ۖ	wa-innahu	och sannerligen han / och han är verkligen
عَلَىٰ ذَٰلِكَ	‘ala dhalika	över detta / angående detta (dvs. sin otacksamhet)
لَشَهِيدٌ	la-shahid(un)	ett vittne / medveten / bekräftande

Teologisk innebörd:

Versen följer upp anklagelsen i vers 6: *”Och sannerligen, han är ett vittne över detta.”* Detta betyder att **människan själv är medveten om sin otacksamhet mot Gud** – hon **bär vittnesmål mot sig själv**, även om hon försöker förneka det.

Ordet **”shahid”** betyder **vittne, bekräftare, någon som ser och vet**, och används här för att visa att **människan innerst inne vet att hon är otacksam, försumlig eller glömsk**.

Enligt klassisk tafsir:

- al-Tabari: människan **vet om sin otacksamhet** – hon är sitt eget vittne.
- Ibn Kathir: detta är en **bekräftelse på att människan inte kan förneka sin skuld** – hon **vet vad hon gör**.
- al-Jalalayn: människan är **medveten om sin otacksamhet** – även om hon **inte erkänner det öppet**.
- al-Sa’di: detta är en **psykologisk och andlig insikt** – människan har ett **inre vittne som bekräftar hennes tillstånd**.

Bernström tolkar det som en **existentiell självkänedom** – människan är **inte omedveten, utan väl medveten om sin brist**, medan Abdullah Yusuf Ali ser det som en **moralisk påminnelse** – att människan **inte kan fly från sitt samvete eller sin inre vetskap**.

Teologiskt visar versen att **människans ansvar är inte bara yttre** – det är **inre**, och hon kommer att **stå till svars inte bara inför Gud, utan inför sin**

egen själ, och att förnekelse inte räddar henne från det hon redan vet.

Sura al-Adiyat – Vers 8

وَإِنَّهُ ۖ لِحُبِّ الْخَيْرِ لَشَدِيدٌ

Arabiska Translitterering Svensk betydelse

وَإِنَّهُ ۖ	wa-innahu	och sannerligen han / verkligen han
لِحُبِّ	li-hubb(i)	i sin kärlek till / på grund av sin kärlek till
الْخَيْرِ	al-khayr(i)	det goda / rikedom / materiella tillgångar
لَشَدِيدٌ	la-shadid(un)	stark / intensiv / överdriven

Teologisk innebörd:

Versen fortsätter människans inre diagnos: *”Och sannerligen, han är stark i sin kärlek till det goda.”* Här syftar **”al-khayr”** inte på det goda i moralisk mening, utan enligt klassisk arabisk användning på **rikedom, egendom, materiella tillgångar**. Det är alltså en kritik av människans överdrivna kärlek till världsliga ting.

Ordet **”shadid”** betyder **intensiv, stark, överdriven**, och används här för att visa att människans begär efter rikedom är inte bara naturligt – det är ofta **destruktivt och förblindande**.

Enligt klassisk tafsir:

- **al-Tabari:** människan är överdrivet fäst vid rikedom – hon jagar den med passion, men glömmer sin Herre.
- **Ibn Kathir:** detta är en beskrivning av människans natur – hon älskar rikedom starkt, men ofta på bekostnad av sin tro.
- **al-Jalalayn:** människan är intensivt fäst vid det goda – dvs. pengar, egendom, status.
- **al-Sa’di:** detta är en varning – kärleken till rikedom kan bli ett hinder för vägledning och tacksamhet.

Bernström tolkar det som en **existentiell dragning** – människan söker trygghet i det materiella, men glömmer det eviga, medan Abdullah Yusuf Ali ser det som en **moralisk påminnelse** – att begäret efter rikedom ofta leder bort från Gud.

Teologiskt visar versen att människans begär är inte neutralt – det formar hennes liv, prioriteringar och eviga öde, och att den som låter kärleken till det materiella dominera riskerar att glömma sin Skapare och sitt ansvar.

Sura al-Adiyat – Vers 9

أَفَلَا يَعْلَمُ إِذَا بُعْثِرَ مَا فِي الْقُبُورِ

Arabiska Translitterering Svensk betydelse

أَفَلَا	a-fa-la	inser då inte / vet då inte / är det inte så att
يَعْلَمُ	ya'lamu	han vet / han förstår
إِذَا	idha	när / då
بُعْثِرَ	bu'thira	vänds upp / blottläggs / rörs om
مَا	ma	det som
فِي	fi	i
الْقُبُورِ	al-qubur	gravarna

Teologisk innebörd:

Versen skiftar från **människans inre till Domedagens yttre verklighet**: "Vet han då inte när det som är i gravarna vänds upp?" Det är en retorisk fråga som syftar till att **väcka människan till insikt om återuppståndelsen** – att **allt som varit dolt kommer att blottläggas**.

Ordet **bu'thira** är kraftfullt: det betyder att något vänds upp, rörs om, **blottläggs i kaos** – som när man gräver i något och allt kommer upp i ljuset. **al-qubur** är gravarna – alltså döda kroppar, glömda liv, förträngda handlingar.

Enligt klassisk tafsir:

- **al-Tabari**: detta är **återuppståndelsen** – när de döda väcks och deras handlingar kommer fram.
- **Ibn Kathir**: människan **borde veta att detta kommer** – men hon lever som om det inte sker.
- **al-Jalalayn**: gravarna vänds upp – de döda återuppstår.
- **al-Sa'di**: detta är en **påminnelse om att allt dolt kommer att bli synligt** – och människan kommer att stå till svars.

Bernström tolkar det som en **existentiell chock** – människan lever som om hon är **glömd**, men **allt kommer att återkallas**, medan Abdullah Yusuf Ali ser det som en **poetisk bild** av att det förflutna inte är förlorat – det väntar på att återuppstå.

Teologiskt visar versen att **människan inte kan gömma sig i döden** – hennes liv kommer att **grävas upp, granskas och vägas**, och att

förnekelsen av återuppståndelsen är en form av självbedrägeri.

Sura al-Adiyat – Vers 10

وَحُصِّلَ مَا فِي الصُّدُورِ

Arabiska Translitterering Svensk betydelse

وَحُصِّلَ	wa-hussila	och det som samlats / blottläggs / bringas fram
مَا	ma	det som
فِي	fi	i
الصُّدُورِ	as-sudur	brösten / hjärtat / det inre

Teologisk innebörd:

Versen följer upp vers 9 och fördjupar Domedagens avslöjande: *”Och det som finns i brösten bringas fram.”* Detta betyder att **inte bara kropparna återuppstår – utan även det inre, hjärtats hemligheter, tankar, avsikter och begär blottläggs.**

Ordet **hussila** betyder att **samla, extrahera, bringa fram i sin helhet**, och **sudur** (bröst) är en Koranisk metafor för **hjärtat, det inre, det mentala och andliga centrumet.**

Enligt klassisk tafsir:

- **al-Tabari:** detta är **avsikterna, tankarna, hemligheterna – allt som dolts i hjärtat kommer fram.**
- **Ibn Kathir:** människans inre kommer att avslöjas – **tro, hyckleri, begär, intentioner.**
- **al-Jalalayn:** det som finns i bröstet – **avsikter, tro, tvivel – allt bringas fram.**
- **al-Sa’di:** detta är en **total avslöjande – inte bara handlingar, utan även det som låg bakom dem.**

Bernström tolkar det som en **existentiell sanning – att människans inre är lika verkligt som hennes yttre, och kommer att granskas**, medan Abdullah Yusuf Ali ser det som en **moralisk påminnelse – att det är hjärtats tillstånd som avgör människans öde.**

Teologiskt visar versen att **Domedagen är inte bara en juridisk rättegång över handlingar – det är en fullständig avslöjande av människans väsen, och att avsikten är lika viktig som handlingen i Guds dom.**

Sura al-Adiyat – Vers 11

إِنَّ رَبَّهُم بِهِمْ يَوْمَئِذٍ لَّخَبِيرٌ

Arabiska Translitterering Svensk betydelse

إِنَّ	inna	sannerligen / verkligen
رَبَّهُمْ	rabbahum	deras Herre
بِهِمْ	bihim	om dem / angående dem
يَوْمَئِذٍ	yawma'idhin	på den dagen / då
لَّخَبِيرٌ	la-khabir(un)	är fullt underrättad / allvetande / insiktsfull

Teologisk innebörd:

Versen avslutar suran med en **mäktig påminnelse**: *”Sannerligen, deras Herre är fullt underrättad om dem på den dagen.”* Det är en **slutpunkt som förkunnar Guds fullständiga kunskap om människan – hennes yttre och inre, hennes handlingar och avsikter, hennes begär och försummelser.**

Ordet **khabir** är ett av Guds namn – det betyder **den som har djup, insiktsfull, allomfattande kunskap, särskilt om det som är dolt, subtilt, inre.**

Enligt klassisk tafsir:

- **al-Tabari**: Gud är fullt medveten om människans tillstånd – inget är dolt för Honom.
- **Ibn Kathir**: detta är en varning – Gud vet allt, och domen kommer att vara rättvis och fullständig.
- **al-Jalalayn**: Gud är insiktsfull om dem – deras handlingar, avsikter, tillstånd.
- **al-Sa'di**: detta är en tröstande och skrämmande sanning – Gud dömer med full vetskap, inget går förlorat.

Bernström tolkar det som en **existentiell slutpunkt** – människan står naken inför sin Herre, och inget kan döljas, medan Abdullah Yusuf Ali ser det som en **poetisk och teologisk sammanfattning** – att Gud är både domare och vittne, med full insikt om människans väsen.

Teologiskt visar versen att **Domedagen är inte bara en avslöjande** – det är en dag då Guds kunskap manifesteras i dom och rättvisa, och att människan måste leva med insikten att hennes Herre redan vet allt om henne.

[KAPITEL 100](#)

[«ORD FÖR ORD ANALYS AV KAPITEL 101](#)

[ORD FÖR ORD ANALYS AV KAPITEL 99»](#)

- [Att Följa Sunnah: Vägen till Islamisk Enhet och Andlig Trygghet](#)
- [Dygden av att följa Sunnah - En islamisk påminnelse från de klassiska lärda](#)
- [Ingen Sunnah utan Jamā'ah - Ingen Jamā'ah utan Sunnah](#)
- [Den ärofyllda ställningen för den som följer Sunnah](#)
- [Sunnahs grundprinciper](#)
- [Sunnahs plats i Islam - varför vi inte kan klara oss utan den](#)
- [Handlingar som upphäver en individens Islam](#)
- [Mänsklighetens akuta behov av denna religion](#)
- [Tawfiq kommer endast från Allah](#)
- [Det onda kan aldrig tillskrivas Allah](#)